

Rogaški park

Kjer smeš več sedeti kakor hoditi

Dostop: V Rogaško Slatino je priporočljivo potovati z vlakom. Po cestah pa je do tega zdraviliškega kraja iz Ljubljane 96 km, iz Celja 33 km in iz Maribora 65 km.

Naravne lepote

Zgodovinsko-kulturne znamenitosti

To je najkrajša pot v knjigi, a mi je ljuba prav kakor kakšen vzpon na visoko goro ali steza v kakšno redko znano naravno zatišje. Pa čeprav to niti pot ni. Je le sprehod, morda kratek obhod. Na njej smeš več sedeti kakor hoditi. Nanjo je treba samo priti in se pravzaprav ustaviti. Si zaželeti, da bi se obnašal v stilu sira Winstona (namreč Churchilla), ki slovi tudi po izreku: *Kjerkoli sem stal, sem se oziral, kam bi se lahko usedel, in kjerkoli sem sedel, sem se oziral, kam bi se lahko ulegel.*

Le starejši ljudje še poznajo popevko, katere refren se je začel s stihom: *Rogaška Slatina je pravi raj ...* Za svoje zveste prijatelje, od katerih jih tri četrtine prihaja iz tujine, je Rogaška, kar kažejo tako vtis kakor podatki o obisku, še zmeraj raj. Ob številnih razvojnih zastojih v zadnjih letih in ob hudi konkurenci drugih slovenskih zdravilišč je izgubila nekaj svoje slave častitljivega, nekoč celo mondeneega zdraviliškega središča, zvenečega po vsej Srednji Evropi. A s svojim nostalgичnim šarmom ostarele lepote sodobnim ujmam navkljub

Najvišji status slovenske parkovne hortikulture v Rogaški Slatini

Pivnica slatine donat je lahko tudi salon, likovno razstavišče, prostor za komorne koncerte in sploh nadomestek znamenitega Wandelbahna, nekdanjega pokritega sprehajališča.

slave, skriva v zavojih pušpanovih grmičev njeno občutljivost in muhavost kakor v možganskih vijugah starega aristokrata.

Velika skladatelja Franz Liszt (1811–1886) in Johannes Brahms (1833–1897) sta se v naše kraje pripeljala z Južno železnico. Brahms je bil gost v Šentjurju pri bratih skladateljih in zdravnikih Benjaminu Ipavcu (1829–1908) in Gustavu Ipavcu (1831–1908), Liszt pa, ki je bil obenem eden najslavnejših evropskih pianistov v 19. stoletju, je leta 1846 koncertiral v kristalni dvorani Zdraviliškega doma v Rogaški Slatini. V to po vsej Avstro-Ogrski sloveče zdravilišče sta se oba skladatelja pripeljala s kočijo, in sicer iz Šentjurja, zakaj železnica je Rogaško dosegla »še« leta 1903. Z razkošnimi vpregami so v »Rochitsch« prihajali bolj ali manj bogata zdraviliška klientela, plemenitaši, kakršen je bil Napoleonov brat Louis Bonaparte, različni finančniki, intelektualci, premožni meščani, umetniki, ki so iskali zdravje in poseben stil družabnega življenja v takratnih letoviških krajih. Že duh slavnih skladateljev je razlog, da se obiskovalec, ki se sredi sprehoda voljno prepusti spominu na kak Lisztov takt, ustavi sredi rogaškega parka in se zasanja v brezčasnost zgodovinskega fluida. Fran Levec je leta 1869 opisal zdraviliško klientelo: *Posebne bolezni na vseh teh gostih ni opaziti. Večina krasnega spola so častite matrone v krogu ljubeznivih (ali tudi neljubeznivih) hčera in pa mlade, bistrooke ženske v spremstvu starih in kilavih mož (še večkrat pa brez mož), katerim je bog odrekel tisto stvar, ki se imenuje »posebna sreča« zakonskega življenja.* Rogaška ima še danes moč, da vsakemu obiskovalcu zapusti poseben spomin.

K trem velikim vrelcem rogaške mineralne vode (Donat, Styria, Tempel) lahko pridete na obisk tudi le kot izletnik, ki hoče nekaj narediti za svoj duhovni habitus, ta obroč telesnega zdravja. Nihče vas v

Rogaški ne bo silil, da morate piti njeno slatino, čeprav je kozarec z vrelca vse kaj blagodejnejši za prebavila in za živce kot Donat iz hladilnika. Lahko se tu le usedete in si spočijete srce in oko. Sedeti pod kostanji v osrednjem parku, vdihavati vonj pušpana, katerega gredice se tu pristrizene vijejo po vzorcih francoskih vrtnarskih veščin, obhoditi krožni bazen iz leta 1876 in se dati rahlo opršiti njegovemu vodometu, prisluškovati kosu, kako jo neutrudno našiga z vrha ginkovca, poslušati, kako se razvnemajo Rusi, ugibati, kako je govorila družina, ki je šla ravnomo mimo, arabsko ali hebrejsko, opazovati počasno sprehajalno prestopanje povsod okoli, občutiti vzdušje srednjeevropske zdraviliške kulture je skoraj tako kot uresničiti v teh časih tako pogostno željo: namreč izstopiti z drvečega vlaka, se umakniti tekmovalnosti, vsaj za urico, dve. Park v Rogaški Slatini je še zmeraj vrhunec zdraviliškega arhitekturnega, urbanističnega in parkovnega tipa na naših tleh. Častitljive stavbe zrejo v vas, kakor da niste iz tega časa, kakor da bodo svojo pravo ceno imele spet v pomlajenem stoletju, ki je po muhavosti usode postalo tudi vaše. Kakorkoli že, osrednji park v Rogaški, ki priča o razumni volji starih načrtovalcev, da največjega, najlepšega, edinega ravnega prostora v vsem zdraviliškem območju ne pozidajo, ampak ga posvetijo »obvladani« naravi parka, je zgodba o optimizmu 19. stoletja, ko je bilo porojenih toliko odrešilnih, a žal ne odrešujočih idej za srečo človeštva.

Ko boste občutili, da ste se nemara že preveč zasedeli, se podajte na sprehod v slikovito okolico, na razgledne vzpetine, kot so Ivanov, Cvetlični in Tržaški hrib, Janina ter Bellevue. Na Donačko goro ali na Boč je pot na vrh v eno smer dolga približno 3 ure. V turističnem uradu na spodnjem levem vogalu parka imajo na voljo izletniško karto, v katero so vrisane bližnje in daljne pešpoti, prve dolge po uro ali več hoje, druge za ves dan. Pešpoti imajo svoje številke, svoje markacije in se ponekod tudi prepletajo med seboj, vendar so tako jasno označene, da se na njih nikoli ne izgubite, celo če prestopate z ene pešpoti na drugo. V enem zamahu pa si okolico ogledate, če se usedete na »Rogačana«, turistični vlakec, ki vas po vijugavih cestah popelje bodisi v Podčetrtok, v terme Olimia, bodisi v narodopisni muzej na prostem za bližnjim Rogatcem.

Če je vreme slabo, se lahko zadržite v ostanku starega pokritega sprehajališča iz leta 1843, nekdanj imenovanega Wandelbahn, kjer večkrat nastopajo glasbeniki. Tudi takrat bo prijetno, zakaj gore v ozadju zapirajo dostop hladnim vetrovom s severa in z vzhoda. Podnebje je tipično zmerno celinsko, zaradi velikih gozdnih površin zdravo in sveže, pretežno mehko in milo.

Kislo se držeči revolucionar Boris Kidrič pogosto dobi v roko rožico.

Tudi nekatera sprehajališča do razglednih točk nad zdraviliščem so hortikulturno urejena.

